

**'MOORD IN
DE METRO'**

MOORD ^{IN} DE METRO

 publishers
J.B. te Boekhorst

Ook verschenen bij CD publishers

- 2014 *Rick Be Quick* - J.B. te Boekhorst
- 2014 *De Jacht op de Kerstschat* - J.B. te Boekhorst
- 2015 *The Christmas Treasure Hunt* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Jackpot* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Wraak* - Claudia Abando
- 2017 *Avontuur in de Sneeuw* - J.B. te Boekhorst
- 2017 *Bedrog* - Liesbeth te Boekhorst
- 2017 *Littel Jill* - J.B. te Boekhorst
- 2018 *Het Raam* - Liesbeth te Boekhorst
- 2019 *Corridor* - J.B. te Boekhorst
- 2019 *Little Jill* - J.B. te Boekhorst
- 2022 *De Inbraak van de Eeuw* - J.B. te Boekhorst
- 2024 *De GPS Killings* - J.B. te Boekhorst

Voor Melle ging het allemaal heel snel. Er is wat rumoer in de metro. Hij vraagt zich af wat er aan de hand is. Hij hoorde een harde knal. Het doet pijn aan zijn oren. De hond blaft, de mensen schreeuwen, Catarina springt op, de hond vliegt uit haar jas. Veel passagiers sprinten langs hen heen. Hun wagon is nu zo goed als leeg. Hij ziet iemand op de grond liggen. Er vormt zich een plas bloed naast het lichaam. Zijn adem stokt. Iemand doodgeschoten? Hier in de metro? Waarom? Hoe?

Van het ene op het andere moment is het één grote chaos in de metro. Mensen tuimelen over elkaar heen, duiken weg of vluchten naar een ander treinstel. De persoon in de blauwe hoodie links van Melle kijkt met grote verschrikte ogen in het rond. De man realiseert zich dat er een kogel is afgegaan. Hij probeert op te staan, glijdt uit, valt opnieuw. Als de mitrailleur bijna de vloer raakt grijpt de persoon hem nog net en raakt de trekker aan. Het wapen gaat weer af. Deze kogel raakt de persoon met de hoodie er recht tegenover. Alsof de man een enorme stomp krijgt, zo snel valt hij voor de voeten van Melle neer. Hij is geraakt door een kogel, hij bloedt. Als hij tegen de grond klappt, glijdt er een kleine mitrailleur voor de voeten van Melle. Vanuit zijn ooghoek ziet hij dat de andere persoon zijn wapen optilt. Zonder erbij na te denken pakt Melle de mitrailleur van de vloer, en voordat de man links op hem schiet, heeft Melle al twee keer gevuld.

© 2025 J.B. te Boekhorst
Omslagontwerp: Duncan Jeurlink, CD publishers
Coverillustratie: designer.microsoft.com
Binnenwerk: CD publishers, Zutphen
isbn 978 90 832 972 31
isbn 978 90 832 972 48 (Ebook)
nur 330
www.cdpublishers.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

– Margarida –

(Donderdag 8 febr. 2024)

Margarida staat op een kruispunt. Niet letterlijk, ze zit in de auto. De Lexus staat stil op het erf voor haar boerderij. Ze had al moeten vertrekken. De rechtszaak begint over een uur en het is minstens drie kwartier rijden. Altijd is ze op tijd aanwezig om de zaak door te spreken met de cliënt. Vandaag is dat Anwar, en Margarida representeert hem. Anwar komt uit Syrië en is na twee jaar procederen moe. Hij verlangt eindelijk waar hij recht op heeft: een verblijfsvergunning. Vanuit Ter Apel hebben ze hem naar zes plekken in Nederland laten verhuizen. Nooit mocht hij blijven. Elke keer opnieuw vrienden zoeken, een plekje vinden, de situatie eigen maken. Hoe onrechtvaardig zit het systeem soms in elkaar. Zijn hoop nadert wanhoop. Toch geeft Margarida hem een goede kans. Maar dan moet ze wel op tijd zijn.

Haar ogen turen over het stuur. Ze kijkt over de landerijen. Afwezig verplaatst ze haar hand en ziet op haar horloge dat het bijna negen uur is. Ze staat op het punt de startknop van de auto in te drukken, maar haar gedachten dwalen weer af, nu naar Bertus.

Tweeëndertig jaar geleden had ze hem ontmoet. Een naam die leek op Brutus, een personage uit een tekenfilm. Tijdens haar studie aan de Universiteit van Lissabon ontdekte ze dat Brutus een beruchte naam was uit de Romeinse tijd. De naam Brutus betekent niet veel meer dan stomming, zoals ze haar echtgenoot Bertus ook zou omschrijven.

Toen ze hem letterlijk tegen het lijf liep tijdens zijn eerste vakantie op Kaapverdië maakte liefde blind. Na die ontmoeting kwam hij dat jaar vier keer op bezoek. Dan zit de liefde wel diep, had ze gedacht. Het duurde tot het jaar 2000 voordat ze met hem naar Nederland verhuisde. Van haar ouders moest ze eerst haar studie afmaken. Uiteindelijk bleek Bertus en zijn koude land tegen te vallen. Toch had hij ook zijn goede kanten. Het belangrijkste was dat ze als getrouwde vrouw een verblijfsvergunning kreeg. Al is dat alweer meer dan twintig jaar geleden.

Nu zit ze in haar auto en schrikt van getoeter. Een kind aan het eind van de landweg steekt onverwacht met haar fiets over en de chauffeur van

een grote SUV remt net op tijd. Het maakt haar wakker, alerter. Automatisch start ze de auto, duwt de pook naar achteren en haalt haar voet van de rem. Door de voorwaartse beweging van de auto valt het geluid op van haar binnenspiegelornament. Lang geleden gekregen van Catarina, haar dochter, als geluksbrenger. Het is een frêle vormgegeven zilveren vlinder met op elk deel van de vleugel het blauwe oog. Een groter blauw oog is verbonden via een zilveren ketting aan de vlinder en slingert vervaarlijk heen en weer. Ze hoort onbewust de tinkelende vlinder. Waarom het geluid haar nu opeens opvalt weet ze ook niet. Bij de openbare weg aangekomen neemt ze zich voor te focussen. In de verte ziet ze auto's naderen, en met een bonk gas stort ze zich in het verkeer.

De komende rit moet ze zich concentreren en niet denken aan Anwar, Bertus of Catarina, die ze dit weekend vereert met een bezoekje. Een soort retraite. De mogelijkheid om alles op een rijtje te zetten. Gaat ze met het werk door? Blijft ze bij Bertus? Sinds ze haar man heeft verteld over haar grote geheim is hun relatie bekoeld. Hoe gaat haar toekomst eruitzien?

De rit naar Zwolle verloopt ongekend snel. Van het slechte weer dat in de loop van de dag wordt verwacht is nog niets te merken. Bij de ingang van het Gerechtsgebouw staat Anwar al op haar te wachten. Hij wrijft zijn handen en blaast erin. Als hij haar opmerkt haalt hij opgelucht adem. Ze ziet een wolkje de lucht in verdwijnen. Er verschijnt zelfs een glimlach op zijn gezicht.

'Heb je nog steeds goede hoop, Margarida?' vraagt hij als ze naar hem toeloopt.

'Ja, hoor. Het recht staat aan jouw zijde. Je voldoet aan alle eisen. Het kan niet meer misgaan.'

Anwar weet niet of hij vrolijk mag zijn. Zijn verzoek is al twee keer op onduidelijke gronden afgewezen. Althans, zijn vorige advocaat had hem niet duidelijk gemaakt waarom hij niet gewoon aan het werk kon en een eigen plek mocht vinden, zodat hij zijn vrouw en kinderen kan laten overkomen.

Anwar trekt zijn kraag iets verder omhoog. Het is acht graden; toch lijkt hij te bibberen. Meer van de zenuwen dan van de kou, denkt Margarida.

Hij heft zijn hoofd op en neemt het grote glazen gebouw in zich op. Margarida weet dat hij vanwege zijn bijgeloof liever niet onder de enorme uitstekende punt loopt, een vorm die lijkt op de puntige boeg van een groot zeilschip. Ze maken een kleine boog en gaan naar binnen.

De rechtszaak duurt langer dan verwacht. Na twee uur krijgt Anwar groen licht. Om het te vieren lunchen ze in de stad. Na de maaltijd ziet Margarida op haar horloge dat ze tijd genoeg heeft om nog een paar boodschappen te doen. Ze gaat morgenavond met Catarina dineren in Rotterdam. Volgens haar dochter is er iets te vieren, dus steekt mama zich in het nieuw. De keuze valt op een oranjekleurig ensemble. Door de zoektocht is Margarida de tijd echter geheel uit het oog verloren. Haar mobiel geeft aan dat het al na vieren is. Ze heeft geen tijd afgesproken met Catarina, maar ze wil voordat de sneeuw valt in Rotterdam zijn.

Als ze naar buiten loopt wordt ze verrast door de licht naar beneden dwarrelende sneeuw. De kleine vlokken smelten op de grond. Als een echte weervrouw observeert ze de lucht boven haar. Overal dikke grijze wolken. Ze opent haar smartphone en ziet hoe ze moet lopen naar de garage waar haar auto is geparkeerd. Dat duurt ruim twintig minuten. Ongemerkt is ze tijdens het shoppen verder van haar auto verwijderd geraakt.

Pas na half vijf stapt ze in haar Lexus. Start de wagen en zet meteen de verwarming hoger. Ze rilt, stelt vlug het adres in Rotterdam in haar navigatie. Voordat ze gas geeft denkt ze terug aan de zaak van vandaag. Was het haar laatste? In ieder geval heeft ze gewonnen. Voor haar een van de vele, voor Anwar van levensbelang. Hij kan nu op zoek naar een woning en werk.

Onwillekeurig denkt ze aan de keer dat ze Bertus voor het eerst ontmoette op Kaapverdië. Ze was toen vijftien, wat een kuiken. Ze werkte al voor een van de grotere hotels. Eerst achter de receptie, maar al snel bleek ze als gastvrouw beter tot haar recht te komen in het Riu Karamboa in Boa Vista. Een resort zo groot als een klein dorp, en het hotel leek zo uit de sprookjes van Duizend en een Nacht te komen. De hoteldirectie profiteerde van haar natuurlijke schoonheid door haar direct een baan aan te bieden. Met haar hadden ze een extra attractie binnengehaald. Dat ze pas vijftien was zagen ze door de vingers. Margarida stelde niet teleur. Een paar jaar later maakte ze reclame voor het hotel. Ze bleek niet alleen knap, maar ook razend intelligent en met haar ideeën werd de bezettingsgraad flink opgeschroefd.

2

– Melle –

(Donderdag 8 febr. 2024)

Precies om negen uur in de ochtend zit Melle in zijn auto. Gespannen, opgewonden, vrolijk, angstig, misselijk. Hij weet niet precies hoe hij zich voelt. Vandaag is het begin van een nieuw leven. Dat realiseert hij zich wel en niet. Een tweeslachtig gevoel. Het prijswinnende lot heeft hij in zijn portefeuille en daarna in de binnenzak van zijn colbert gestopt. Hij heeft al drie keer gevoeld of het erin zit. Hij veegt voor de zoveelste keer zijn ogen droog. Niet dat hij huilt, maar zijn ogen worden constant vochtig, misschien van de spanning. Het is niet niks wat Melle gewonnen heeft. Ook al heeft hij de nuchtere Nederlandse instelling: Eerst zien dan geloven.

Melle is een doorsnee vijftiger, kort donker haar, grijzend rond de slapen, en eeuwig in een donkere spijkerbroek met een niet-bijpassend flodder colbert.

Al vanaf zijn veertiende maakt hij lijstjes waarop hij schrijft wat hij gaat kopen als hij een prijs in een loterij wint. Het moet wel een geldprijs zijn, en natuurlijk de hoofdprijs! Melle vindt duizend euro leuk, maar hij was destijds pas tevreden met een miljoen. Alhoewel in die tijd de hoofdprijs in guldens was en tot een hoogte kwam van precies honderduizend.

Voor iemand die al zo lang wacht op die miljoenen reageert Melle heel anders dan hij had verwacht. Natuurlijk, hij was altijd al nieuwsgierig naar zijn gedrag als zijn lot dezelfde cijfers zou hebben als de hoofdprijs. Stoicijns of opgewonden? De hele nacht dromen van al dat geld of niet kunnen slapen? Het tegen iedereen vertellen of doodzwijgen? Op al deze vragen heeft hij inmiddels een antwoord. Hij was zeker niet stoicijns. Sinds hij het ontdekte, slaapt hij slecht. Na een lange twijfeling heeft hij het alleen verteld aan Britta, zijn vrouw. Echter niet de hoogte van de prijs. Hij had haar op het hart gedrukt het niet verder te vertellen. Britta praat graag, vooral met schoonzus Margarida. Melle houdt zijn hart vast. Hij is er niet zelf achter gekomen dat hij een prijs heeft gewonnen. Na zoveel jaar hooguit een gratis lot of een 'eigengeldje' was hij niet meer zo nieuwsgierig. Af en toe kreeg hij een mailtje. De laatste keer van die andere loterij: de Lotto.

'Woehoe,' stond erin, 'Je hebt een prijs gewonnen.'

Als je zo'n zin leest denk je toch dat het niet zomaar een paar euro is. Melle had op de mail geklikt om erachter te komen dat hij slechts een gratis lot had gewonnen. De Lotto was blijer dan hijzelf. Waarschijnlijk omdat een gratis lot ongeveer gelijkstaat voor zero kans op een prijs. Toen hij een berichtje kreeg van de Eurojackpot, verwachtte hij er dan ook niet veel van. Meestal staat er: U heeft een prijs gewonnen (zonder Woehoe). Melle was niet geïnteresseerd geweest. De ervaring had hem geleerd dat als het geluk zijn eindcijfer trof, het bedrag van acht of tien euro automatisch op zijn rekening werd gestort.

Totdat...

Totdat hij begin van de week werd gebeld. Hij geloofde eerst niet dat hij een prijs had gewonnen. Ja, hij had het mailtje gelezen, maar net zo snel weer weggeklikt.

'Maar mijnheer, u heeft de hoofdprijs gewonnen,' zei de dame in zijn oor.

'Welke hoofdprijs bedoelt u?' had Melle achterdochtig gevraagd.

'Er is maar één hoofdprijs: De jackpot!' schreeuwde de dame nu.

'En hoe hoog is die deze week?' had Melle geamuseerd gevraagd.

'Vierendertig miljoen euro!'

Melle verstond het niet. Had hij het goed gehoord? Vierendertig miljoen? Daar ging nog wel kansspelbelasting vanaf. Dat bedrag was bruto. Melle deed zijn telefoon aan zijn andere oor. Met zijn vrijgekomen hand schoof hij een stoel onder de tafel vandaan. Hij viel er half op. Gleed er bijna vanaf, herpakte zich en met de ellebogen op tafel en een voet achter een poot trok hij de stoel onder zich. Zijn maag werd onrustig en hij kreeg een misselijk gevoel achter in zijn keel.

'Geen geintje?' vroeg hij zenuwachtig. 'Hoe weet ik dat u van Eurojackpot bent?'

'Pak je lot, controleer op internet de trekking van afgelopen vrijdag en je zult overtuigd zijn dat jouw lot hét lot is.' De dame had haar normale stemgeluid weer terug. Ze klonk blijer dan Melle.

Melle was een slow starter, maar meer dan veertig jaar wachten op de jackpot vergde wel heel veel van je geduld.

'Kunt u mij straks terugbellen?'

'Maar mijnheer, ik wil een afspraak met u maken. U mag naar Den Haag om alle procedures af te wikkelen. Met zo'n hoog bedrag nemen we

geen halve maatregelen. U dient het lot mee te nemen en een paspoort of identiteitskaart, en ook het juiste bankrekeningnummer is belangrijk. Het zijn allemaal formaliteiten, we willen u persoonlijk feliciteren. U krijgt adviezen van ons en er zijn bedrijfsvertegenwoordigers die u helpen met eventuele investeringen. Alleen als u dat zelf wilt natuurlijk, voegde ze eraan toe.

Melle zag er de humor wel van in van deze opmerking. Hij had al jaren geleden in zijn hoofd geprent hoe hij het bedrag tot twee cijfers achter de komma zou uitgeven. Hoewel, een prijs van vierendertig miljoen was geen kattenpis. Hij was nooit hoger gekomen dan tien miljoen om te bedenken wat hij er mee kon doen. Misschien was het toch niet zo'n gek idee enkele tips te krijgen voor die andere miljoenen.

De afspraak werd gemaakt voor de vrijdag daarop. De tweede vrijdag van februari. Nog drie nachten. Drie lange nachten om zich druk te maken hoe hij naar Den Haag zou reizen. Met de trein? Ging hij zelf rijden in zijn oude Ford Fiesta? Wie nam hij mee? Zijn vrouw? Degene die zich het allerminst druk maakte om een prijs 'die je toch nooit wint'.

Nee, hij moest het eerst zelf verwerken. Pas daarna zou hij zijn vrouw vertellen wanneer de afspraak was. Kon ze zelf bepalen of ze meeding. Als zijn Rotterdamse plan zou lukken, vertelde hij het helemaal niet en ging hij lekker alleen.

3

– Mo'tje –

(Donderdag 8 febr. 2024)

De kamer draait. Terwijl Mo'tje langzaam zijn ogen opent lijkt het alsof hij aan het carrousel van de gasflessenfabriek staat. Ook nu hij de ogen dichtdoet voelt hij het bed een cirkelvormige beweging maken. Hoeveel heeft hij in godsnaam gedronken gisteravond? Toch niet te veel pilletjes geslikt? Hij snapt er niets van. Hij heeft zich al weken voorbereid op de belangrijke dag van vandaag. Als hij vanavond niet fit is, wat moet hij dan tegen Assidi en Soraya zeggen. Al die tijd heeft hij ze opgejut. Gemotiveerd, noemde hij het zelf. Uitgelegd waarom ze eigenlijk verplicht waren om het te doen. En dan kan het toch niet zo zijn dat hij zelf niet in staat is om tot actie over te gaan? Heeft iemand hem gisteravond gedrogeerd? Met wie was hij eigenlijk op pad? Waar was hij geweest? Hij gaat op de rand van het bed zitten. Probeert opnieuw zijn ogen te openen. Plotse-ling voelt hij zijn maag. Automatisch buigt zijn lichaam zich naar voren en spuugt hij geelbruin vocht op de grond. Hij valt bijna van het bed. Toch fijn dat er zeil op de grond ligt en geen tapijt. Hoewel hij niet had gedacht erop deze manier blij mee te zijn. Hij heeft nog nooit overgegeven, en al helemaal niet van sterke drank. Mo'tje drinkt zo min mogelijk. Tegen zijn broertje Faïd zei hij tot vervelens toe dat drinken het slechtste is wat er bestaat. Dat mocht niet van het geloof en het was niet gezond. Elke vorm van beneveling is slecht voor lichaam en ziel. Alles wat schade toebrengt aan psyche en lichaam en hierdoor de krachten van de mens aantast is verboden. Hij had het vaak genoeg uitgelegd en nu was hij er zelf voor bezweken. *Mens sana in corpore sano*. Wie had dat ook alweer gezegd? *Een gezonde geest in een gezond lichaam*. En zo is dat, en dus mag het niet gebeuren dat hij vanavond moet afblazen. Hij glijdt van het bed en gaat bijna onderuit wanneer hij in de vochtige massa stapt. Even blijft hij staan. Paracetamol, zo snel mogelijk. Mo'tje strompelt naar de keuken. Een ingebouwde keuken in een antikraakwoning zonder gasaansluiting. Wel met een gasfles onder het aanrecht. Hij heeft het allemaal zelf aangelegd, met behulp van Dries, die de ruimte voor hem geregeld heeft. Wie kon er tegenwoordig zeggen dat hij in een kraakpand een ei-

gen ingebouwde keuken had voor zijn halal gerechten? Hij wel. In deze leegstaande oude fabriek had Mo'tje de directiekamer omgetoverd tot een soort loft, maar dan wel op de begane grond. Stoelen en tafels had hij van de kringloop. Zelfs een driezitsbank voor weinig. De stoelen gebruikte hij als kapstok. Meestal lag hij op de bank films te streamen via zijn iPad. Als hij tenminste niet op pad was om geld te scoren. Hij kon zich amper de vele baantjes herinneren die hij had uitgevoerd sinds hij drie jaar geleden naar Rotterdam was gekomen. De reis naar Rotterdam had bijna een jaar geduurd. Alsof hij van die gedachte schrikt geeft hij nogmaals over, nu in de roestvrijstalen spoelbak. Hij zoekt in het keukenkastje naar het doosje met paracetamol. Ooit heeft zijn moeder gezegd dat zijn maag daar rustig van wordt. Zijn maag moet gevuld worden. In de broodtrommel liggen wat oude sneetjes. Hij propt het naar binnen, kokhalst, de helft valt uit zijn mond. Een glaasje water met de pijnstillers doen wonderen.

Hij pakt de iPad van tafel en laat zich op de bank vallen, morst water uit het glas als hij zijn telefoon hoort overgaan. Nadenkend neemt hij de ruimte in zich op. Waar komt het geluid vandaan? Zijn zwarte hoodie ligt op tafel, de enige mogelijkheid als het ding niet in zijn broekzak zit.

Met een zucht staat hij op. De kamer heeft nu minder weg van een carrousel, het herinnert hem niet meer aan de halfronde rollerbaan waar de gasflessen op stonden die hij een paar weken lang ontdeed van hun vastgeroeste doppen. Aan die periode denkt hij liever niet meer terug. Het irritante geluid van zijn telefoon houdt niet op. Gelukkig dat er in zijn hoodie maar één lange horizontale zak zit. Dan heb je dat wat je zoekt, snel te pakken. Mits je niet duizelig bent natuurlijk, met het gevoel dat je elk moment gaat overgeven.

Hij loopt met zijn telefoon terug naar de bank.

'Ja, wat moet je?'

'Waar zit je?' Assidi, Mo'tjes vriend, klinkt gehaast, alsof hij achterna wordt gezeten.

'Wat dacht je?'

'Zeg het nou maar.'

'Op mijn plek natuurlijk.'

'Zo natuurlijk is dat niet zoals jij gisteravond wegliep.'

'Hoezo? Hoe liep ik?'

'Struikelend en met aan elkaar geregen bochten.'

'Weet jij hoe dat kwam?'

'Natuurlijk weet ik hoe dat kwam, ik kom naar je toe, praten we verder.'

Voordat Mo'tje het in de gaten heeft is Assidi's stem verdwenen. Vijf minuten later rijdt hij met zijn elektrische step tegen Mo'tjes voordeur. Mo'tje heeft niet genoeg kracht en energie om op te staan en ook nog te vloeken. Assidi heeft waarschijnlijk haast gehad, zo klonk hij in ieder geval aan de telefoon. Omdat Mo'tje is vergeten of de deur op slot zit loopt hij toch naar de deur om te zien of het zijn grote vriend lukt binnen te komen.

4

– Catarina –

(Donderdag 8 febr. 2024)

Voor Catarina begint de dag niet precies om negen uur. Tegen half tien doet ze voorzichtig haar ogen open. Ze geniet van wat ze ziet. Haar slaapkamer, tevens woonkamer en keuken, ligt bezaaid met kleding, tijdschriften en al het serviesgoed dat ze de afgelopen dagen heeft gebruikt. Het geeft haar een gevoel van rijkdom, omringd te zijn door zoveel spullen. Allemaal haar eigendom. Bezoekers zouden zeggen: rotzooi en chaos. Zij vindt het allemaal overzichtelijk. Ze weet precies waar alles ligt. Haar felroze truitje hangt over een van de vier houten eetkamerstoelen. De lichtblauwe stretch pantalon ligt op het voeteneind van haar bed. Dat is haar favoriete broek. Vooral als ze zichzelf spiegelt in een etalageruit. Menigeen vindt haar slank in die broek. Van achteren misschien, als je de billen niet meetelt.

Vandaag is een bijzondere dag. Een dag waar ze zich op heeft verheugd en waar ze tegenop zag. Haar moeder komt vanavond, en blijft tot maandag. Dat betekent gezelligheid, heerlijk bijkletsen, maar ook dat ze haar zorgvuldig van zich afgegooide kleding in een kast moet ophangen. De afwas moet doen, de chipszakken en andere etensresten onder haar bed weg moet halen, en op z'n minst de stofzuigerslang moet hanteren. Ze heeft altijd al een hekel gehad aan de dingen die ze móet doen.

Onder het begeleidend kraken van het bed zet Catarina haar voeten op de grond en wrijft in haar ogen. Zonder lenzen kan ze de cijfers van de klok niet onderscheiden. Geen probleem, haar moeder komt pas aan het begin van de avond. Deze ochtend werkt Margarida eerst nog in de rechtbank. Het is onduidelijk hoe laat haar moeder naar Rotterdam vertrekt.

Voor de spiegel doet Catarina haar lenzen in, loopt naar het keukenkastje en zet water op voor thee. In het enige keukenkastje staan geen kopjes meer, dus zoekt ze naar haar lievelingsmok die ze van haar ex heeft gekregen tijdens hun eerste gezamenlijke vakantie naar Parijs. Er staat geen Eiffeltoren op, maar de Notre-Dame met de smalle punttoren die na de felle brand is gerestaureerd. De mok ligt onder haar bed, ter hoogte van de plek waar normaal haar hoofd rust. De ervaring heeft haar geleerd

dat als je een mok 's avonds naast je op de grond neerzet, die geheid wordt omgetrapt op het moment dat je opstaat. Dat heet dus levenservaring. Dingen die je voor het eerst doet, en meteen fout, doe je daarna niet meer fout, hoopt ze althans. Ze vraagt zich af hoe oud ze moet worden om helemaal geen fouten meer te maken. Nu eerst de kamer opruimen. Snel wat boodschappen doen, winkelen. Bij De Bijenkorf heeft ze een dikke winterjas gezien. Het is begin februari. De weersverwachting voor vanavond klonk niet best. Behalve als je van sneeuw en vorst houdt. Dus een warme winterjas kan ze wel gebruiken.

Met haar gedachten al bij het eind van de dag schrikt Catarina van het alarm op haar horloge. Het ding is zo nieuw dat ze nog niet gewend is het haar Apple Watch te noemen. Ze speurt het kleine schermje af. De agenda waarschuwt haar aan een afspraak.

13.00 uur tv-ploeg

14.00 uur Lady Dance

Heel even is ze de draad kwijt. Dan weet ze het weer. De afspraak is vervroegd vanwege code oranje. Ze vindt het vreemd dat volwassen mannen vanwege een zwaarweervoorspelling hun afspraak hebben vervroegd. Of was het voor hen een excuus om eerder aan de drank te gaan? Het is wel wennen aan het idee dat ze voor de ontmoeting met haar moeder een uurtje gaat 'werken'. De klok met Japanse cijfers geeft aan dat het half twaalf is. Ze twijfelt of ze niet het schoonmaken na de afspraak zal doen. Uit haar beetje levenservaring weet ze dat als de aanwezigen genoeg drank op hebben de afspraak altijd uitloopt. En als ze die winterjas wil kopen, moet ze er toch echt voor zorgen dat haar woonruimte er opgeruimd uitziet voordat haar moeder komt. Ze trekt de joggingbroek aan die naast het bed ligt, pakt een grote plastic zak en stopt daar alle etensresten in die onder het bed liggen.

Precies om één uur gaat de bel. Het voordeel van een kleine woning is dat ze direct de deurknop in de hand heeft. Drie vrolijke leden van de tv-ploeg staan met elkaar te discussiëren. Ze stoppen en kijken Catarina aan.

'Kom erin,' zegt ze. 'Jullie zijn mooi op tijd.'

'Ja, we willen het draaiboek met je doornemen. Je afspraak zal iets anders verlopen nu wij erbij zijn?'

'De mensen zijn op de hoogte. Behalve de jarige. Voor hem is het een verrassing dat hij op tv komt. Zijn vrienden vinden het hilarisch.'

‘Je bent nog niet omgekleed?’ vraagt de regisseur.
‘Nee, mijn moeder komt vanavond. Ik heb het hele huis opgeruimd, en eerlijk gezegd kom ik er pas een paar uur geleden achter dat jullie vandaag voor mijn deur staan.’
‘Laten we snel beginnen. Heb je genoeg tijd om je om te kleden of doe je dat daar?’
‘Nee, ik kom altijd als mijn personage, zeg maar. Lady Dance of Ladida, zo heet ik vaak aan het eind van de sessie als iedereen te dronken is om goed te articuleren.’
‘Heb je nooit problemen met die gasten?’ vraagt de cameraman.
‘Nee. Ik heb mijn hele jeugd capoeira-les gehad van mijn moeder. Het is een beetje moeilijk uit te leggen wat het precies is. Mijn moeder komt van Kaapverdië, en daar heeft zij het geleerd. Het is een mix van verdedigen en dansen. Van oorsprong is het Braziliaans, en sommige mensen vinden het een echte kunstvorm. Ik kan er goed mee uit de voeten, en tot nu toe heb ik alle lastige mannen van me afgehouden. Met mijn werk als Lady Dance heb ik er profijt van. En als het echt uit de hand loopt heb ik een kleine taser aan de binnenkant van mijn handschoen. Een kleine aanraking doet dan wonderen.’

5 – Melle –

Het telefoongesprek met de dame van Eurojackpot was zo optimistisch geweest dat Melle goed geluimd en geheel tegen zijn gewoonte in een suite voor drie personen had gereserveerd op de bovenste verdieping van het Maashotel Rotterdam Centre, inclusief valet parking en met de bevestiging dat hij uitkijkt op de Erasmusbrug. Hij vond dat wel toepasselijk. Zijn nichtje studeert aan de Erasmus Universiteit. Zij is de belangrijkste reden dat hij, voordat hij zijn opwachting maakt in Den Haag, blijft overnachten in Rotterdam. Zeker is dat hij haar gaat ontmoeten, ook al heeft hij niet met haar afgesproken.

Boekhouder Melle heeft namelijk een hobby: computers en alles wat met software te maken heeft. Zo had hij vorig jaar op de verjaardag van Margarida op een onbewaakt moment de iPhone van Catarina gepakt. Minder dan een minuut was hij er nonchalant mee bezig, zogenaamd om een foto te scrollen. In die tijd paste hij haar *Find my iPhone* aan.

Zonder dat Catarina het weet, ziet Melle op elk moment van de dag waar haar mobiel zich bevindt. Voor het eerst in zijn leven had Melle iets stiekem gedaan. Hij had nog nooit gelogen, was vooral in eenzaamheid opgegroeid. Zijn ouders hadden hem een beschermde jeugd gegeven. Vrienden kon hij op één vinger van zijn hand tellen, en die ontmoette hij bijna niet. Zonder echte vrienden had hij nooit de mogelijkheid gehad dingen uit te proberen. Stoute dingen die je nu eenmaal doet in je jeugd. Nee, hij durfde niets, geen initiatieven, maar wel dromen, over een hoofdprijs bijvoorbeeld. Dat hij is getrouwd is aan Britta te danken, die hem leerde kennen op een computercursus. Zij vroeg hem mee uit en van de weeromstuit bleven ze aan elkaar plakken. De ontmoeting die hij wil hebben met zijn nichtje Catarina is ook een primeur. Nog nooit heeft hij initiatief getoond om iets te ondernemen. Het dromen over haar heeft hem er uiteindelijk toe aangezet.

Melle weet zeker wat ze aan het eind van de middag gaat doen. Ze doet dan boodschappen. Hij zorgt ervoor dat hij in de buurt van haar telefoon is en figuurlijk tegen haar aanloopt. Hij zal zogenaamd blij verrast zijn